

התעוררות

האור העיר אותו. האור נכנס דרך החלון. הוא התפלא – חלון חדר השינה פונה מערבה, לשם השמש מגיעה רק בערב. הוא פקח את עיניו. הוא לא היה בחדר השינה, ולפי כיוון האור בחלון – השעה הייתה בסביבות צהרי היום. הוא הביט סביבו. החדר נראה כחדר של בית מלון, אך על השידה לידו הייתה תמונה ממוסגרת של אישה. זו לא הייתה אשתו, אם כי היא נראתה לו מוכרת.

”התעוררת סוף-סוף?” שמע.

הוא הרים את עיניו. מולו, במקום בו לא היה כלום לפני רגע, עמדה אשה צעירה שנראתה לו מאד מוכרת.

רגע... זוהי הבחורה שנוסעת איתו מידי בוקר לעבר בית הספר. הוא נוהג בקו הזה כבר חמש-עשרה שנה. בפעם הראשונה ראה אותה כילדה קטנה. היא עלתה לאוטובוס ושאלה במלוא הרצינות “מה שלומך אדון נהג? איך אתה מרגיש היום?”.

מאז נסעה איתו יום יום. הוא ראה אותה מתפתחת והופכת לנערה, מחוזרת ע”י התלמידים הגדולים יותר, ואחרי כן הפכה לאישה צעירה ולחיילת. אז מיעטה להגיע הביתה. הוא היה רואה אותה באוטובוס רק בימי ראשון בבוקר, ולפעמים בימי חמישי, אם עבד משמרת ערב.

ואז חזרה לאזרחות. הייתה נוסעת איתו ארבע תחנות, ואז עוברת לקו לכיוון האוניברסיטה. לפעמים היה גם מחזיר אותה, בסוף משמרת ערב.

אחרי שלוש שנים חזרה לנסוע איתו לבית הספר – עכשיו היא מורה שם.

היא המשיכה לשאול “מה שלומך? איך אתה מרגיש היום?”. היה

זה מעין טקס קבוע – היא לא ציפתה לתשובה של ממש. לעיתים רחוקות עמדה לידו עוד כדקה וסיפרה לו קצת על עצמה – רק על קצה המזלג.

מה היא עושה פה, איתו בחדר במלון?

”חשבתי שאתה רוצה אותי, אבל ברגע שראית מיטה – פשוט נרדמת!” אמר בסרקזם.

אבל הוא לא רצה אותה. הוא התחתן חודשים ספורים אחרי שהתחיל לעבוד, ומאז היה נאמן לאשתו לחלוטין – במעשה וגם במחשבה. הרי אשה כמוה אין אפילו אחת למיליון!

איך בעצם הגיע לחדר? הוא לא זכר. הוא רק זכר שיצא לנסיעת הבוקר כרגיל. בתחנה השלישית עלתה הבחורה, ואחרי כן...? כלום. ובעצם – איפה הדלת בחדר? הוא לא ראה כל דלת.

הבחורה הביטה בו והתחילה לבכות.

”אל תבכי.” אמר, והושיט ידו לנחמה.

”לך קל לומר לי לא לבכות.” – היה זה קולה של אשתו. מאין היא

הופיעה? ואיפה הבחורה?

”איך אפשר לא לבכות. אחרי חמש עשרה שנה ביחד, שלושה

ילדים וויתורים אינספור – אתה רוצה לעזוב אותי. מה לא עשיתי

בשבילך? וויתרתי על הלימודים כי לא רצית שאשתך תהיה יותר

משכילה ממך. הבאתי שלושה ילדים, אפילו שרציתי רק ילדה

אחת – כי אתה אוהב משפחה גדולה. את כל השיגעונות שראית

בעיתונים ניסיתי איתך במיטה – כי אתה רצית. למה זה מגיע לי?!”

היא המשיכה להתייפח.

”באמת, לא עשיתי כלום” אמר. הוא קם מהמיטה – הוא היה

עדיין לבוש במדי הנהג.

”כן, הגיע הזמן שתקום ותצא. הנוסעים מחכים.” היה זה קולו

של מנהל העבודה שצץ פתאום בחדר.

"אבא, בוא כבר! כמה זמן אפשר לחכות?" הפעם היה זה בנו בן השלוש-עשרה, אך הוא לא ראה אותו.
הוא לא ראה בעצם אף אחד. ואז הוא לא ראה כלום - האור בחלון נעלם. הוא שמע רעש עמום ונפל חזרה למיטה.

כשהתעורר שוב היה חשוך. הוא לא ראה היכן הוא נמצא, אך ידע שהוא לא בבית. הוא שמע קולות עמומים. מישהו לחש. מישהו צעק. מישהו בכה. לא הייתה לכך כל משמעות. הוא שמע קולות של בכי חנוק. הוא שמע תפילה - אבל הוא חש שהוא לא נמצא בבית כנסת. ואז שמע שוב רעש עמום. הוא ידע שעליו לעשות משהו, אך לא עשה דבר.

הריח העיר אותו. הוא לא היה צריך לפקוח עיניים כדי לדעת היכן הוא נמצא. הוא כבר הריח ריח כזה כמה וכמה פעמים - בשלוש הפעמים שהיה עם אשתו בחדר הלידה, וכאשר ביקר חבר שניצל מפיגוע וחבר אחר שיצא מתאונה, וגם חבר אחרי התקף לב. ריח של בית חולים - והוא במיטה. זה לא יכול להיות משהו טוב. הוא הרגיש כאבים - בעיקר בחזה. התקף לב? לא ייתכן. הלב לא בצד ימין. אז מה?

הוא ניסה לפקוח עיניים. הוא הרגיש כאילו מישהו עוצר אותו בכח מלעשות זאת, אך הוא לא וויתר. לאחר מאמץ ארוך הצליח - תחילה עין ימין, ואחרי כן עין שמאל. ראייתו הייתה מטושטשת - הוא ראה רק צללים. הוא ניסה להרים את ידו וגילה שאינו יכול. מישהו קשר אותה למיטה, או אולי אין לו שליטה?

"הוא פקח עיניים. תקראי מהר לרופא או לאחות!" - זה היה קולה של אשתו. למה היא פה?

"הרופא אמר שהוא יגיע מיד." - הקול היה מוכר...

מהאוטובוס... הבחורה הקבועה – מה היא עושה פה?
ראייתו החלה להתבהר. סביב ראשו היו כמה עמודי אינפוזיה.
צינורותיהם אובדים אי-שם מחוץ לטווח ראייתו. משהו היה תקוע
בפיו – הוא לא יכול לדבר, וגם אחד מנחירי האף סתום. לא... יש
שם צינורית. איך הם רוצים שיצליח לנשום כך?
הוא רצה לשובב את ראשו לכיוון ממנו שמע את הקולות – זה
היה בלתי אפשרי.

מישהו התקרב לצידו. חלוק לבן. סטטוסקופ. פנים צעירות. בן
כמה הוא צריך להיות? בן שלושים? שלושים וחמש? בטח לא יותר
מזה.

"שלום. אני דוקטור שמיר. אם אתה שומע אותי תנסה למצמץ
פעמיים. שאר גופך... קשור. האם אתה מבין?"
הוא ניסה למצמץ. זה לא היה קל, אבל הוא הצליח לעצום עיניים
לרגע, לפקחן שוב במאמץ ולעצמן שוב. כמעט לא נותר בו כח
לפקוח שוב את עיניו.

"יופיי" אמר הרופא ויצא משדה הראיה. "יש התקדמות. הוא
מצמץ, אבל נראה לי שהפעולה עדיין קשה לו מאד. עדיף לתת לו
לנוח עוד לפני שננסה שוב."

"דוקטור – הוא יצא מזה בשלום?" היה זה קולה של הנוסעת.
"נקווה שכן. היה לו מזל גדול עד עכשיו – יש לקוות שהמזל
ימשיך לשחק לו."

הוא לא שמע עוד. עיניו נעצמו. הוא עוד הספיק לתהות במה
שיחק לו מזלו, אך לא הצליח לנחש.

"בוקר טוב. מה שלומנו היום?" קולה המקצועי של האחות עורר
בו סלידה. היא כמובן לא הייתה אשמה. היא ניסתה כמיטב
יכולתה, וקולה היה אפילו נעים, אבל מה יכול להיות שלומו אם

הוא עדיין מחובר לכל הצנרת ואפילו לא יכול לדבר?
ידה הופיעה בשדה הראיה, התקדמה לעבר מצחו, מששה
במקצועיות. "נדמה לי שהחום ירד. אחרי שינתקו אותו ממכונת
ההנשמה נוכל למדוד חום יותר בקלות."
"מתי ינתקו אותו? היום?" – קולה של אשתו.
"רק הרופא יוכל לומר לך, אבל אני מאמינה שזה יקרה בקרוב."
מכונת הנשמה? למה? מה קרה לו?
"את חושבת שהוא שומע אותנו?"
"כנראה שכן. אתמול הוא הגיב לרופא, ונראה שהמנוחה הלילה
עזרה לו."
חלוק לבן. פנים נאות, חמורות. "אתה ער? יפה. עוד מעט יגיעו
הרופאים לביקור, ואם הכל בסדר תוכל לחזור ולדבר תוך זמן
קצר. מצמץ פעמיים אם הבנת אותי."
הוא מצמץ פעם. ועוד פעם. זה כבר לא היה כל-כך קשה כמו
בפעם הקודמת. אתמול?
הפנים החמורות חייכו פתאום, ונראו כמעט ילדותיות – כמו
פניה של ביתו בת העשר. הוא ניסה לראות עוד, אך המיטה
והמכשירים הסתירו כמעט הכל.
עד שהגיעו הרופאים הספיק לנמנם עוד – ממילא לא יכול היה
לעשות דבר אחר.
הרופאים עמדו סביבו ודיברו. הוא לא הבין את רוב דבריהם,
אבל קלט כמה מילים "פצע חודרני", "שריר קרוע", "חור בריאה",
"קרוב ללב" ובעיקר "מזל גדול" ו"הרבה מזל". משהו קרה.
באוטובוס? הוא ניסה נואשות להיזכר. משהו קרה שם – זה היה
על סף הזיכרון – אך הוא לא הצליח להיזכר.
"בוקר טוב. אני פרופסור קולמן. בעוד כשעה נעביר אותך לחדר
הטיפולים, שם ירדימו אותך קלות ונוציא את צינור ההנשמה. תוך

כמה ימים תוכל לחזור ולדבר."

כמה ימים! כמה זמן הוא נמצא כאן בעצם? ימים? שבועות?
יותר?

אשתו הופיעה בשדה הראיה. היא לא נראתה טוב. היא לא הייתה מאופרת, סביב עיניה היו עיגולים שחורים ובעיניה דמעות – אך על שפתיה חיוך. "שמעת? הולכים להוציא את צינור ההנשמה סוף-סוף. תוכל לדבר!" והיא פרצה בבכי. הקלה? פחד? היה לו קשה לראותה בוכה כאשר הוא אינו יכול לפחות לנחמה. הוא עצם את עיניו. עוד קול דיבר. הוא פקח עיניו שוב. הייתה זו הנוסעת שלו. "אתה זוכר אותי?" הוא מצמץ פעמיים. "יופי. אתה תתאושש – אני בטוחה. כולנו חייבים לך כל-כך הרבה!" מי חייב? למה חייב? הוא לא הבין, אך לא יכול לשאול.

אחרי כמה שעות, כשהתעורר שוב במיטה, הרגיש קצת יותר חופשי: הצינור הוצא מגרונו, ראשו כבר לא היה מקובע למקומו וגם יד ימין כבר לא הייתה קשורה. מצד שני הרגיש גם יותר כאבים: היו לו דקירות בצד ימין בחזהו בכל נשימה, בצד שמאל היו כאבים קבועים יותר, גם הבטן כאבה מאד ואף יד שמאל וברך ימין. אולי היו עוד כאבים – הוא כבר לא ידע להבחין.

הוא שמע קולות לצידו וסובב את ראשו. אשתו עמדה שם בוכייה, ולצידה הנוסעת שלו – תומכת בה. הוא ראה כי היא חבושה במספר מקומות, והלכה בצליעה קלה. משהו קרה לה. ובעצם – גם לו. הדבר האחרון שזכר היה נסיעת בוקר. היא עלתה בתחנה השלישית. ומה אחרי כן? משהו ניקר בראשו – אך הוא לא יכול להיזכר.

אשתו דיברה. היא סיפרה כמה הילדים מתגעגעים, כמה הם כבר רוצים לראותו. היא אחזה בידו והוא הרגיש את אהבתה ואת חרדתה. הוא ניסה לומר משהו – אך רק לחישה צרודה יצאה

מגרונו. "אל תנסה לדבר עדיין. חכה עוד יום-יומיים. הגרון צריך להחלים מצינור ההנשמה." – זאת הייתה הנוסעת. למה היא פה? רק אחרי יומיים הצליח לדבר. הוא לא זיהה את קולו – צרוד ומהוסס, אך שמח לאפשרות לשאול את השאלות שהטרידו אותו. על רובן לא קיבל תשובות.

לאט-לאט החלה התמונה מצטיירת במוחו – והיא לא הייתה נעימה. הוא נפצע קשות - איש לא היה מוכן לפרט איך והיכן. הוא שכב ללא הכרה בטיפול נמרץ מספר שבועות לפני שהתעורר. הוא עדיין לא יצא לחלוטין מסכנה, אך מצבו משתפר. הוא יזדקק לתקופת החלמה ארוכה. הוא גם ראה והבין: היו לו פציעות כמעט בכל חלקי גופו: בעיקר בחזה, אך גם בפנים, בבטן בידיים וברגליים – רובם פצעים שטחיים, אך הפציעה בחזה הייתה מאד חמורה – מאד קרובה ללב, וגם הפציעה בבטן לא הייתה קלה. הנוסעת נפצעה גם היא באותו אירוע, אך פציעותיה היו קלות והיא כבר חזרה לעבודתה, אך הגיעה מידי ערב לראותו.

החלומות המשיכו להציק. כל חלום נגמר ברעש מאיים ואחריו שקט וחושך. זה היה צריך לומר לו משהו! מה?

בפעם הראשונה שהתיישב במיטה הרגיש סחרחורת, אך גם שמחה – סוף כל סוף השתחרר מהכבילה למיטה. אחרי יומיים נוספים הרשו גם לילדיו לבוא לראותו. הוא חיבק אותם בכל כוחו, אף שכל הפצעים כאבו מהחיבוק. בלילה לא הצליח להירדם בגלל הכאבים, ואחרי כן חזרו החלומות. לפני שהתעורר שמע בחלום עוד משהו, לפני הרעש המאיים. מישהו צעק "אללה הוא אכבר".

הוא התעורר מכוסה זיעה קרה. אחות הלילה באה אליו בריצה לוודא שהכל בסדר. הוא ביקש שתישאר לרגע איתו ואז אמר, קובע יותר מאשר שואל: "היה פיגוע באוטובוס. אני נפצעתי קשה. הנוסעת שמבקרת אותי נפצעה פחות. מה קרה שם עוד?"

האחות ניסתה להתחמק מתשובה – לא היו לה הוראות איך לטפל במצב הזה, אך הוא לא וויתר. לבסוף סיפרה לו: "זיהית מחבל בכניסה לאוטובוס. היפלת את הנוסעת לרצפת האוטובוס, ובכך כנראה היצלת את חייה, ודחפת את המחבל החוצה תוך כדי סגירת הדלת. הוא התפוצץ מחוץ לאוטובוס, ורק מעט רסיסים חדרו דרך החריץ שנשאר ופגעו בך. רסיס גדול פגע בחזה ונעצר מילימטר לפני הלב. עוד כמה נוסעים נפצעו קל מאד." היא הביטה בו במבט מלא הערכה. "נהגת בגבורה. מנעת אסון כבד." היא קמה. הבעתה חזרה להיות מקצועית. "עכשיו תחזור לישון. אם תצטרך – אפשר לתת לך משהו שיעזור לך להירדם." הוא לא נרדם מיד. הוא ניסה להיזכר בעוד פרטים מהפיגוע, אך לבסוף נרדם.

כאשר התעורר מצא כבר את אשתו לצידו. "סיפרו לי שגילית מה גרם לפציעה שלך. שאתה גיבור." היא חיבקה אותו בחום ואז החזיקה בשתי כתפיו והסתכלה לתוך עיניו. "אני לא צריכה שתהיה גיבור. אני רק רוצה שתהיה, שתוכל להיות איתי ועם הילדים, שנוכל לשמוח כולנו ביחד."

לקראת ערב הגיעה גם הנוסעת. "עכשיו, כשאתה כבר יודע מה קרה – גם לי יש סיפור בשבילך. גדלתי בלי אבא. כשהייתי קטנה חלמתי שאתה אבא שלי, שאתה מפנק אותי וקונה לי מתנות. כשקצת גדלתי" היא קצת הסמיקה "חלמתי עליך כעל הגבר שלי – שלוקח אותי לבילויים ומחבק ומנשק... רק כשהכרתי בחורים יותר מתאימים הפסקתי לחשוב כך עליך. בנסיעה ההיא" היא הצביעה על התחבושות שלו "התכוונתי לתת לך משהו." היא הוציאה מתיקה מעטפה מקושטת. "זוהי הזמנה לחתונה שלי. גם את בעלי המיועד הכרתי אצלך באוטובוס. רציתי שתהיה הראשון מחוץ למשפחה שמקבל את ההזמנה, אך האירועים קרו אחרת

משרצינו וכעת אתה האחרון.”

הוא לקח את המעטפה וקרא את ההזמנה שבתוכה. החתונה
נועדה להתקיים בעוד שבועיים. ”את בטוחה שאוכל לבוא?” שאל.
”התייעצתי ברופאים. בוודאי לא תוכל עדיין לרקוד בחתונה - גם
אני אוכל רק בקושי, אך תוכל לבוא, ואולי אפילו לא תזדקק
לכסא גלגלים לשם כך.”

אשתו חייכה – היא כבר ידעה כל זאת, והרופאים אמרו לה כי
הודעה משמחת כזאת תוכל אף לעזור להחלמה. היא חיבקה את
הנוסעת ואמרה ”מזל טוב! מזלנו שיש לנו אותו!” ושלושתם בכו.